

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115213785
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5115213785.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Nory Tomkovej, v spore žalobcov: 1/ O. E. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, 2/ A. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, 3/ P. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s. r. o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie neplatnosti právnych úkonov, o odvolaniach žalobcov 2/ a 3/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-245 zo dňa 11.12.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu žalobcov 1/ až 3/ o určenie neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433, uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným na strane banky a žalobcami 2/ a 3/ na strane dlžníka a o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným na strane záložného veriteľa a žalobcom 3/ na strane záložcu zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Odvolania žalobcov 2/ a 3/ proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým zrušil predbežné opatrenie nariadené Okresným súdom Žilina č. k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015, odmietam.

Žalovaný má voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/ až 3/ o určenie neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným na strane banky a žalobcami 2/ a 3/ na strane dlžníka a o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným na strane záložného veriteľa a žalobcom 3/ na strane záložcu zamietol. Zároveň zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal proti žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Nárok žalobcov posudzoval súd prvej inštancie podľa § 2 ods. 1, § 37 ods. 1, § 38 ods. 1,2, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 4, § 151a, 151b ods. 1, 2, § 457 Občianskeho zákonníka a podľa § 23a ods. 1,2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 497 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2 písm. e) zák. č. 258/2001 Z. z.

3. Súd prvej inštancie pristúpil k meritórnemu prieskumu dôvodov podanej žaloby, resp. dôvodov, z ktorých žalobcovia 1/ až 3/ vyvodzovali neplatnosť sporných právny úkonov (t. j. zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným ako veriteľom, či bankou a žalobcami 2/ a 3/ ako dlžníkmi a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 5004/2007 uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným ako záložným veriteľom a žalobcom 3/ ako záložcom). Pre posúdenie dôvodov súd prvej inštancie považoval za potrebné vysporiadať sa na úvod s povahou právnych úkonov z hľadiska ich zmluvného typu. Pokiaľ ide o obe zmluvy, súd prvej inštancie tieto považoval (rovnako ako aj odvolací súd) za spotrebiteľské zmluvy podľa ust. § 52 a nasl. OZ v spojení s cit. ust. § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. Ďalej dôvodil, že je zrejmé, že žalobcovia 2/ a 3/ nekonali pri uzatváraní oboch zmlúv a plnení týchto zmlúv v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 OZ) a žalovaný naopak bezpochybné konal pri uzatváraní oboch zmlúv a plnení týchto zmlúv v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2 OZ). Charakteristickým znakom oboch sporných zmlúv zároveň bolo, že sa bez najmenších pochybností uzavierali zo strany žalovaného ako dodávateľa vo viacerých prípadoch a je tiež zjavné, že spotrebiteľ (žalobcovia 2/ a 3/) ich obsah podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Spotrebiteľská zmluva však nie je samostatným zmluvným typom, je definovaná len subjektmi, ktoré ju uzatvárajú (na jednej strane dodávateľ podľa cit. ust. § 52 ods. 2 OZ a na druhej strane spotrebiteľ podľa cit. ust. § 52 ods. 3 OZ) a môže mať tak formu rôznych zmluvných typov, čo nepochybne vyplýva už len zo samotného znenia cit. ust. § 52 ods. 1 OZ, ako aj cit. ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. Súd prvej inštancie v ďalšom skúmal, o aký zmluvný typ malo ísť v prvom spornom prípade, teda u zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným ako veriteľom, či bankou a žalobcami 2/ a 3/ ako dlžníkmi. V tomto prípade aj napriek viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) sa súd prvej inštancie nemohol stotožniť s vysloveným názorom odvolacieho súdu, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto spornej zmluvy. Uviedol, že je možné sa stotožniť s tým, že zákon č. 258/2001 Z. z. sa vzťahoval aj na zmluvy o bezúčelovom úvere zabezpečenom záložným právom veriteľa k nehnuteľnosti (tzv. americké hypotéky), avšak odvolací súd zrejme opomenul tú skutočnosť, že v danom prípade bol (a zároveň aj podľa zmluvy mal byť) úver poskytnutý v sume 5.400.000,- Sk [prepočítanej konverzným kurzom na sumu 179.247,16 eur, resp. kurzom NBS v čase uzavretia zmluvy, t. j. ku dňu 22.02.2007, 34,285 Sk = 1,- euro (zdroj: <https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/kurzovy-listok/kurzovy-listok/denny-kurzovy-listok-nbs>) na sumu 157.503,28 eur]. Pritom explicitne z cit. ust. § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 22.02.2007 vyplýva, že zákon č. 258/2001 Z. z. sa nevzťahuje na zmluvy, o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200,- eur a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20.000,- eur. Táto právna úprava zároveň v celom rozsahu korešponduje so znením ust. čl. 2 ods. 1 písm. f) smernice Rady 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22.02.1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16.02.1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998) a na implementáciu ktorej do právneho poriadku SR bol vydaný zákon č. 258/2001 Z. z., v zmysle ktorého táto smernica neplatí pre úverové zmluvy zahŕňajúce sumy nižšie ako 200,- eur alebo vyššie ako 20.000,- eur. Na spornú zmluvu o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretú dňa 22.02.2007 sa v zmysle cit. ust. § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 z. z. tento zákon nevzťahuje, čo napokon korešponduje aj so znením ust. čl. 30 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ES, v zmysle ktorého sa táto smernica nevzťahuje na zmluvy o úvere, ktoré sú platné v čase nadobudnutia účinnosti vnútroštátnych vykonávacích opatrení (v SR v čase účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý implementoval túto smernicu do právneho poriadku SR a ktorý v dotknutej časti nadobudol účinnosť dňa 11.06.2010). V kontexte uvedeného tak potom nebol podľa názoru súdu prvej inštancie adekvátny odkaz odvolacieho súdu na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci C-602/2010 zo dňa 12.07.2012. V danom prípade zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 išlo z hľadiska zmluvného typu o zmluvu o úvere podľa cit. ust. § 497 ObZ. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v kontexte argumentácie žalobcov ohľadom neplatnosti spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 pre väčší počet nimi namietaných neprijateľných zmluvných podmienok zakotvených v tejto zmluve súd prvej inštancie poukázal na výklad ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. apríla 1993 (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34) podaný v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/10 Pereničová, Perenič proti S.O.S. financ, spol. s r. o. zo dňa 15.03.2012, podľa ktorého výrokovej časti: "Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní otázky,

či zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd, ktorý o veci rozhoduje, nemôže opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku pre jednu zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa. Uvedená smernica však nebráni tomu, aby členský štát v súlade s právom Únie stanovil, že zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, je neplatná ako celok, pokiaľ sa ukazuje, že to zaisť lepšiu ochranu spotrebiteľa." Podľa súdu prvej inštancie možno konštatovať, že ust. čl. 6 ods. 1 Smernice je potrebné vykladať tak, že členský štát únie je v súlade s právom únie (medzi iným aj ust. čl. 8 Smernice) oprávnený prijať vnútroštátnu normu, ktorá umožňuje vyhlásiť za neplatnú ako celok zmluvu uzavretú medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, pokiaľ sa ukazuje, že to zaisť lepšiu ochranu spotrebiteľa (odsek 35 cit. rozhodnutia Súdneho dvora EÚ), avšak nie tak, že by takto mohol urobiť aj vnútroštátny súd bez takejto vnútroštátnej právnej úpravy, keďže takýto postup súdu by bol potom v rozpore s ust. čl. 6 ods. 1 Smernice, v zmysle ktorého výkladu (odsek 33 cit. rozhodnutia Súdneho dvora EÚ) pri posudzovaní otázky, či zmluva, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd prvej inštancie, ktorý o veci rozhodoval, mohol opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti tejto zmluvy ako celku pre spotrebiteľa. Podľa súdu prvej inštancie bolo možné konštatovať, že vnútroštátny právny poriadok platný v SR pozitívne neupravuje možnosť vyhlásiť za neplatnú ako celok zmluvu uzavretú medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, pokiaľ sa ukazuje, že to zaisť lepšiu ochranu spotrebiteľa, a preto výklad prezentovaný žalobcami by súd mohol akceptovať iba v prípade nedostatku zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 v jej esenciálnych (podstatných náležitostiach). Podľa cit. ust. § 497 ObZ. v základnom cit. ust. § 497 vymedzuje nasledujúce podstatné časti úverovej zmluvy: a) určenie zmluvných strán, b) určenie sumy (limitu), do ktorej budú peňažné prostriedky poskytnuté, c) záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, d) záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Dohoda o uvedených podstatných častiach zmluvy bola nevyhnutná na to, aby vznikla úverová zmluva (§ 269 ods. 1). Ak nedôjde k dohode hoci len o jednej z uvedených podstatných častí, nemožno hovoriť o vzniku úverovej zmluvy. V dotknutom prípade zmluva o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretá dňa 22.02.2007 všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa cit. ust. § 497 ObZ obsahovala v písomnej forme. Pokiaľ ide o samotný predmet plnenia a jeho cenu z cit. ust. § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Preto súd prvej inštancie neakceptoval argumentáciu žalobcov 1/ až 3/ a nepovažoval za neplatnú celú spornú zmluvu o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007, a to aj v prípade, že by sa stotožnil s námietkami žalobcov o neprijateľnosti nimi namietaných zmluvných podmienok, ktoré by mohli byť neplatné v zmysle cit. ust. § 53 ods. 4 OZ, avšak ktorých neplatnosť by v zmysle cit. ust. § 41 OZ nespôsobilá neplatnosť celej spornej zmluvy, keďže z povahy právneho úkonu (spornej zmluvy) alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od jeho ostatného obsahu. Preto sa súd prvej inštancie v ďalšom z dôvodu nadbytočnosti konkrétne nezaoberal jednotlivými námietkami žalobcov ohľadom neprijateľnosti nimi označených zmluvných podmienok. V ďalšom súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že z vyjadrení strán sporu nevyšlo najavo, že by vo vôli strán sporu a jej prejave v tomto prípade (teda spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007) absentovala sloboda (strany sporu netvrdili, že by ktorýkoľvek z nich urobil svoj právny úkon súčasne v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, alebo pod nátlakom - fyzickým alebo psychickým donútením). V danom prípade išlo podľa súdu prvej inštancie o právny úkon v písomnej forme, teda prejav vôle strán sporu bol zachytený na hmotnom podklade - listine. Strany sporu svoj prejav vôle byť viazaný podmienkami uvedenými v písomnom vyhotovení spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 potvrdili svojimi podpismi pod celým jej textom. Skutočnosť, že sporná zmluva o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretá dňa 22.02.2007 mala formulárovú podobu, nemohla nič zmeniť na tom, že žalobcovia 2/ a 3/ a žalovaný urobili prejav vôle, ktorým akceptovali obsah jednotlivých dojednaní v spornej zmluve. Námietky žalobcov 2/ a 3/, že sa nemali možnosť akokoľvek oboznámiť s obsahom spornej zmluvy a jej podmienkami v kontexte skutočnosti, že táto zmluva mala písomnú podobu a že listinu zachycujúcu obsah tejto zmluvy vlastnoručne podpísali, možno vyhodnotiť len ako účelové. Pokiaľ ide o podmienku určitej a zrozumiteľnej spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007, zo slovného vyjadrenia jej jednotlivých ustanovení je možné jednoznačne, určite a zrozumiteľne vyvodit', že účastníci spornej zmluvy prejavili vôľu určitým spôsobom, ktorý sa pretavil do samotného znenia spornej zmluvy. Z tohto znenia, ako už bolo uvedené, vyplývajú všetky podstatné náležitosti daného

právneho úkonu - zmluvy o úvere podľa cit. ust. § 497 ObZ, a preto nebolo možné spornú zmluvu ako celok považovať za neplatnú z dôvodu jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa cit. ust. § 37 ods. 1 OZ. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie konštatoval, že sporná zmluva o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretá dňa 22.02.2007 spĺňa požiadavky platnosti právneho úkonu podľa cit. ust. § 37 ods. 1 OZ. Nakoľko možnosť uzavretia spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 umožňoval na základe dohody účastníkov vo forme zmluvy o úvere právny poriadok SR, nemožno zákonom aprobovaný dvojstranný právny úkon strán sporu - spornú zmluvu považovať za právny úkon v rozpore so zákonom, ani za právny úkon zákon obchádzajúci. Súčasne súd prvej inštancie nezistil ani to, že by obsah spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 bol v kolízii s dobrými mravmi. Aj vo väzbe na cit. ust. § 39 OZ vychádzal súd pri posudzovaní prejednávanej veci z platnosti spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007. V konaní nevyšlo rovnako najavo, že by žalobcovia 2/ a 3/ boli obmedzení alebo pozbavení spôsobilosti na právne úkony alebo, že by pri uzatváraní spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 konali v duševnej poruche (čo platí aj o osobách konajúcich za žalovaného, ako právnickú osobu), a preto súd prvej inštancie nezistil ani dôvod neplatnosti spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 ani podľa cit. ust. § 38 OZ. Z vyššie uvedených dôvodov, tak súd potom už bez ďalšieho (teda, aby sa pre účely rozhodnutia v danej sporovej veci zaoberal platnosťou zmluvných podmienok uvedených vo VOP a zaoberal sa rovnako bližšie aj ich obsahom) žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 zamietol ako nedôvodnú.

4. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o časť žaloby žalobcov o určenie neplatnosti spornej zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 5004/2007 uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným ako záložným veriteľom a žalobcom 3/ ako záložcom, obdobne ako v prvom prípade skúmal, pod aký zmluvný typ je možné túto zmluvu podradiť. V danom prípade spornou záložnou zmluvou mali byť zabezpečené pohľadávky žalovaného vymedzené v časti I. bod 2 a 3, a to zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli určito špecifikované časti II. článku I bodu 1 zmluvy. Možno tak nepochybne konštatovať, že v tomto spornom prípade išlo o uzavretie záložnej zmluvy podľa ust. § 151b OZ, ktorou bolo zriadené záložné právo (§ 151a OZ) v prospech žalovaného ako záložného veriteľa slúžiace na zabezpečenie pohľadávok žalovaného vymedzených v časti I. bod 2 a 3 a ich príslušenstva tým, že žalobcu ako záložného veriteľa oprávňovalo uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia špecifikovaných pohľadávok z predmetu záložného práva (zálohu, v danom prípade špecifikovaných nehnuteľností), ak by tieto špecifikované pohľadávky neboli riadne a včas splnené. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia v prvom rade vyvodzovali neplatnosť spornej záložnej zmluvy z toho, že žalobca 3/ neuzavrel spornú záložnú zmluvu slobodne a vážne a nemal možnosť si túto poriadne prečítať. V kontexte tejto námietky súd odkázal na závery odôvodnenia rozsudku, ktoré možno bez ďalšieho primerane aplikovať aj na sporný prípad. S odkazom na závery súd prvej inštancie považoval argumentáciu žalobcov 1/ až 3/ za nedôvodnú. Podľa súdu prvej inštancie žalobcovia 1/ až 3/ vyvodzovali v ďalšom neplatnosť spornej záložnej zmluvy s nimi namietanej neplatnosti spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007, a to vzhľadom k subsidiarite a akcesorite záložného práva vo vzťahu k hlavnému záväzku, t. j. vo vzťahu platnosti peňažného zmluvného záväzku žalobcov 2/ a 3/ vyplývajúceho zo spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007. Súd prvej inštancie dospel k záveru o platnosti peňažných záväzkov žalobcov 2/ a 3/ vyplývajúcich zo spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007, t. j. záväzkov vrátiť žalovanému ako veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť dojednaný úrok. Súd prvej inštancie tak argumentáciu žalobcov 1/ až 3/ aj v tejto časti žaloby považoval za nedôvodnú. Len na okraj súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že aj prípadná neplatnosť spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 v celom jej rozsahu by nebola spôsobilá zapríčiniť neplatnosť spornej záložnej zmluvy. Z textu spornej záložnej zmluvy [časť I. bod 3 písm. e)] nepochybne vyplýva, že záložné právo bolo spornou záložnou zmluvou zriadené aj pre prípad uspokojenia pohľadávky žalovaného ako záložného veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného dlžníkmi (žalobcami 2. a 3.) zo spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007, ak by táto bola potencionálne neplatná. Inými slovami povedané záložné právo v danom prípade malo zabezpečovať aj pohľadávku záložného veriteľa (žalovaného) na vrátenie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 (§ 457 OZ). Ani záver o neplatnosti spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 by tak nepredstavoval voči spornej záložnej zmluve účinky zodpovedajúce subjektívnemu presvedčeniu žalobcov. Súd prvej inštancie mal za to, že v prípade zabezpečenia pohľadávky veriteľa z úverovej

zmluvy záložným právom k nehnuteľnosti nebolo možné hovoriť o záložnej zmluve ako neprijateľnej zmluvnej podmienke v spotrebiteľskej zmluve (§ 53 ods. 1 OZ), a preto považoval rovnako za nedôvodnú námietku žalobcov 1/ až 3/, že žalobca 3/ pred podpisom spornej záložnej zmluvy nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, za právne irelevantnú. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie žalobu v celom jej rozsahu zamietol a vzhľadom ku skutočnosti, že uznesením 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015, ktoré v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/603/2015-135 zo dňa 30.10.2015 nadobudlo právoplatnosť dňa 13.11.2015, nariadil na návrh podaný žalobcami po začatí konania predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne 1/ - stavba objektu občianskej vybavenosti súp. č. XXXX stojaca na parcele KN-C č. 7605/2 a pozemok parcela KN-C č. 7605/2 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 223 m², zapísaným na LV č. XXXX evidovanom Okresným úradom Žilina, odbor katastrálny, pre k. ú. W., a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, súčasne v zmysle ust. § 335 ods. 1 CSP v tomto rozsudku rozhodol aj o zrušení nariadeného predbežného opatrenia. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov konania (vrátane trov konania o predbežnom opatrení nariadenom v prejednávanej veci, ako aj trov odvolacieho konania podľa cit. ust. § 396 ods. 3 CSP), pričom vzhľadom na plný úspech žalovaného vo veci, priznal žalovanému podľa cit. ust. § 255 ods. 1 CSP proti žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. V zákonnej lehote podal odvolanie žalobca 3/, ktorý namietal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP nesprávne právne posúdenie, keďže nesúhlasí s aplikovaním citovaných smerníc a s nerešpektovaním právneho názoru odvolacieho súdu, od čoho sa odvíja aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutie. Navrhol, aby konajúci súd zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa 2/, a to proti všetkým výrokom v konaní o určenie neplatnosti právnych úkonov. Podľa názoru odvolateľky napadnutý rozsudok bol vydaný v rozpore s § 220 ods. 2 CSP, keďže súd prvej inštancie dostatočne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Nevysvetlil, ktoré skutočnosti pokladá za preukázané a ktoré nie. Z uvedených dôvodov pokladá rozsudok súdu prvej inštancie za taký, ktorý trpí nedostatkom riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia, ktorý nedostatok je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože jej odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov. Odvolateľka poukázala na to, že žalovaný nepopieral existenciu nejakých skutočností, tak takéto „popretie“ žalovaným je neúčinné. Keďže niektoré skutočnosti boli medzi stranami nesporné, súd už v tejto časti nemusel vykonávať dokazovanie, čím prvostupňový súd nesprávne dospel v napádanom rozsudku k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom neplatnosti právnych úkonov. Podľa názoru žalobkyne 2/ žalobcovia uniesli dôkazné bremeno, keď preukázali podstatné okolnosti na to, aby súd ich žalobe vyhovel. Poukázala tiež na to, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje presný rozpis náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to náležitosti, sumu, počet splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Taktiež namietala, že započítanie pohľadávky z akéhokoľvek účtu je nejasné, nepresné a zamerané v neprospech spotrebiteľa ako účastníka tohto právneho vzťahu. Podľa odvolateľky jednostranná zmena podmienok zo strany veriteľa spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach veriteľa a spotrebiteľa, pričom jednostranná zmena zmluvných podmienok je v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka prípustná iba z vážneho objektívneho dôvodu a iba vtedy, ak veriteľ umožní spotrebiteľovi náležite prehodnotiť jeho ďalšiu viazanosť zmluvou. O zmene zmluvných podmienok pritom má byť spotrebiteľ náležitým spôsobom informovaný. Rovnako sa nemôže odvolateľka stotožniť s časťou poplatky, odmeny, náklad v bode 16.3.1 VOP, kde je uvedené, že klient, ktorý je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu sa zaväzuje uhradiť banke náklady na notárske, súdne a správne poplatky, náklady na služby znalcov, prekladateľov a tlmočníkov. Okrem toho zdôraznila, že z jej strany absentovala akákoľvek možnosť oboznámiť sa s obsahom zmluvy o úvere a tiež s podmienkami VOP, čo spôsobuje vážny zásah do zásady rovnosti účastníkov v súkromnoprávných vzťahoch. K neplatnosti záložnej zmluvy odvolateľka uviedla, že podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Nemožno teda poskytnúť súdnu ochranu neprimeranému zásahu do obydľia navrhovateľky výkonom záložného práve podľa záložnej zmluvy, ktorú pokladá za neplatnú. Súd pri určení neplatnosti zmluvy ako celku má postupovať

ex offa a žalobcovia majú iba povinnosť predložiť danú zmluvu na posúdenie. Zmluva o úvere a záložná zmluva sú v zmysle § 37 a § 39 OZ neplatné, pretože konanie žalobcu 3/ bolo zaťažené vadou prejavu vôle už pri podpise záložnej zmluvy. Túto nemal možnosť si poriadne prečítať a z toho vyplýva fakt, že právny úkon je neplatný.

7. K odvolaniam žalobcov 2/, 3/ sa vyjadril žalovaný tak, že vzhľadom na obsah uvedených odvolaní, v ktorých absentuje presná špecifikácia odvolacích dôvodov, aby ich odvolania odmietol v zmysle § 386 písm. b) CSP. Vzhľadom na uvedené potom navrhol, aby odvolací súd odvolania žalobcov odmietol, eventuálne, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. V replike sa žalobca 3/ vyjadril tak, že navrhuje, aby súd druhého stupňa zákonné ustanovenia § 25 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. a § 1 ods. 1, § 3 ods. 2, § 4 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aplikoval na daný prípad a dospel k záveru, že predmetné zmluvy sú neplatné a návrhu žalobcov v celom rozsahu vyhovuje.

9. V replike sa žalobkyňa 1/ vyjadrila tak, aby súd pri určovaní neplatnosti zmluvy ako celku postupoval ex offa, aj bez návrhu strany sporu s tým, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 22.02.2007 a na ňu nadväzujúca záložná zmluva spolu s mandátovou zmluvou a zmluvou o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 22.02.2007 sú neplatné v zmysle § 37 a § 39 OZ, a preto ich návrhu vyhovuje. Zároveň uviedla, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje najmä sumu, počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V uvedenej zmluve o splátkovom úvere je síce uvedená výška úveru, no však pri vypočítanej výške splátky počet celého obdobia ide o navýšenie celého úveru o čiastku 231.649,70 eur, čo v skutočnosti nepredstavuje deklarovanú RPMN 6,88 %, kde počas doby fixácie do 22.02.2012 je uvedená úroková sadzba 6,49 %.

10. Ďalej sa vyjadril žalovaný tak, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa zapodieval výlučne skutočnosťami, ktoré by mohli privodiť žalobcami presadzovanú úplnú neplatnosť uzavretých zmlúv. Keďže takéto skutočnosti neboli zistené, v rámci uplatnených žalobných návrhov nebol dôvod ani možnosť zapodievať sa ďalšími domnienkami a „argumentmi“ žalobcov, keďže by nijako nemohli vyústiť do sankcie úplnej neplatnosti. Opätovne navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

11. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu žalobcov 1/ až 3/ o určenie neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433, uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným na strane banky a žalobcami 2/ a 3/ na strane dlžníka a o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným na strane záložného veriteľa a žalobcom 3/ na strane záložcu zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdil. Odvolanie žalobcov 2/ a 3/ proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým zrušil predbežné opatrenie nariadené Okresným súdom Žilina č. k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015, odmietol podľa § 386 písm. d) CSP.

12. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

14. Neobstojí námietka žalobkyne v rade 2/, ktorá namietala, že predmetný rozsudok je nepreskúmateľný, keďže súd prvej inštancie dostatočne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán a tým znemožnil, aby strana uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti boli dokazovaním alebo iným zákonom predpísaným spôsobom podľa jeho názoru preukázané a ktoré nie, prípadne tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj preukázanej i nepreukázanej skutočnosti musí stručne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov podľa jeho názoru záver vyplýva a ako tieto dôkazy hodnotil, a to najmä vtedy, ak išlo o dôkazy protichodné a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci a uviesť ho tak, aby jeho závery v rozhodujúcich skutočnostiach neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Posúdením po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal a ako ho prípadne využil a výklad o tom, aké majú strany konania na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola ktorá vec rozhodnutá. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp. keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. Podľa Ústavného súdu SR, ktorý vo viacerých rozhodnutiach judikoval, že súčasťou obsahu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strán sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Podľa krajského súdu, napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe, pričom je preskúmateľný a riadne odôvodnený. V konaní nedošlo k žiadnej takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možnosť uzavrieť, že tento uplatnený dôvod nie je daný.

15. Pokiaľ ide o uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, tento dôvod naplnený nebol. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale ho nesprávne vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použité správneho ustanovenia neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal a ako ho prípadne využil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola pre to vec rozhodnutá. Súd

prvej inštancie použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný skutkový stav ich i správne aplikoval, t. j. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie mimoriadne dôsledne a vyčerpávajúco preskúmal všetky rozhodujúce okolnosti, pričom rozhodnutie spĺňa všetky zákonné atribúty. Zároveň možno konštatovať, že sa zapodieval prítomnosťou zmluvných náležitostí, ktoré sú relevantnými právnymi normami kvalifikované ako podstatné a bez ktorých by nemohlo dôjsť k platnému vzniku právneho úkonu. Rovnako dôsledne sa zaoberal špecifickou otázkou údajne neprijateľných zmluvných podmienok a ich možného dopadu na platnosť zmlúv ako celku. Podľa krajského súdu závery vyslovené súdom prvej inštancie sú zrozumiteľné, ale skutočnosť, že žalobcovia nesúhlasia s argumentáciou súdu prvej inštancie spočívajúcou v tom, že ani prípadná prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok by nespôsobovala nimi presadzovanú úplnú neplatnosť uzavretých zmlúv, v žiadnom prípade nerobí napadnutý rozsudok arbitrárnym alebo nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie podrobil namietané zmluvy širšiemu vecnému prieskumu, než vyplývalo z konkrétnych skutkových tvrdení žalobcov, keď predovšetkým skúmal, či vyhovujú požiadavkám ďalších právnych noriem, rozpor s ktorými by mohol vyústiť do úplnej neplatnosti, konkrétne ide o ust. § 37, § 38 a § 40 Občianskeho zákonníka, pričom ani odvolací súd nezistil žiadne diskvalifikačné dôvody. V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobcovia na preukázanie žalobných návrhov neprodukovali, teda netvrdili a ani nepreukázali, že by podstatné náležitosti uzavretých zmlúv trpeli vadami nezlučiteľnými s požiadavkami právnych noriem vzťahujúcich sa na predmetné zmluvné typy. Taktiež netvrdili takú konkrétnu skutočnosť, ktorá by bola schopná vyústiť do úplnej neplatnosti zmlúv z hľadiska zákonných kritérií určitosti a zrozumiteľnosti, slobody a vážnosti vôle, spôsobilosti subjektov, objektívnej možnosti plnenia alebo formy. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne a presvedčivo zhodnotil, že z hľadiska viacerých parametrov poskytnutého úveru nepodliehala zmluva o splátkovom úvere zo dňa 22.02.2007 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a v znení účinnom v čase jej uzavretia. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na bod 41. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, kde k tomu uviedol jasné a zrozumiteľné dôvody. Aj podľa odvolacieho súdu zmluva o splátkovom úvere uzavretá dňa 22.02.2007 obsahovala všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere, a to v písomnej forme, pričom pokiaľ ide o samotný predmet plnenia a jeho cenu z hľadiska ustanovenia § 53 ods. 2 OZ, nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako to správne ustálil súd prvej inštancie.

16. Odvolací súd potvrdil tiež výrok o nároku na náhradu trov konania, ktorý nebol napadnutý odvolacími námietkami odvolateľov a vykazuje vecnú správnosť.

17. Odvolania žalobcov 2 a 3 proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým zrušil predbežné opatrenie nariadené Okresným súdom Žilina č. k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015, odvolací súd odmietol podľa § 386 písm. d) CSP. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že odvolanie odvolateľky 2, ako aj odvolateľa 3 neobsahuje riadnu konkretizáciu odvolacích dôvodov voči tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie odvolacích dôvodov nie je možné ani strany sporu vyzývať.

18. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ustanovenie § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešnou stranou sporu, preto mu patrí voči neúspešným žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, za

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)